

133. — Сички-тъ други времена ся съставени отъ дѣйствиелни-тъ причастія и отъ спомагателвѣя-тъ глаголь.

134 — Времена-та на второ-то спряженіе произхождатъ тоже отъ първо-то лице на сегашно-то.

135 — Минало-то несъвърш., както и минало-то неопредѣл. ставатъ като измѣнятъ мь въ хъ: като: *кръщавамь, кръщавашъ, кръщавашъ; dopravямь, dopravяшъ, dopravяшъ.*

136 — Повелително-то наклоненіе става тоже като измѣнимъ мь въ ѣ: *кръщвай, преправяй.*

137 — Бждни-тъ времена и причастія-та ставатъ по сжщи-тъ правила както и въ първо-то спряженіе.

Наши-тъ глаголи иматъ юще *залогъ* и *причастіе*; Но, преди да говоримъ за тѣхъ, ще кажемъ нѣщо за подлежаще-то и допълненіе-то на глагола-тъ.

За подлежаще-то и допълненіе-то на глагола-тъ,

138 — *Подлежаще-то* на единъ глаголь е лице-то или нѣщо-то кое-то съществува или което твори това което показва глагола-тъ, както: *ий сми, вий четете, они играйтъ; думи-тъ ний, вий, они ся подлежаще-то на глаголи-тъ сми, четете, играйтъ.*

139. — Познавами *подлежаще-то* на единъ глаголь по въпроса-тъ *кой?* за одушевени-тъ, и *кое?* или *какво?* за неодушевени-тъ; на примѣръ: *азъ четъ; ти пишешъ; дърво-то гори.* Кой четъ? *азъ;* Какво гори? *дърво-то.* И тѣй, *азъ* е подлежаще-то на *четъ;* *ти* - на *пишешъ* и *дърво-то* - на *гори.*